

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

w sprawie **A.P.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 12 września 2017 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2017r. ,sygn. akt III KO 35/17,
o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego
oczywistej bezzasadności,

w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia
10 września 2014 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w T. z dnia 28 maja 2014 r., sygn.
akt II K 21/14,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt III KO 35/17, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku A.P. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 września 2014 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu

Okręgowego w T. z dnia 28 maja 2014 r., sygn. akt II K (...), wobec uznania, że jest on oczywiście bezzasadny.

Zażalenie na ww. postanowienie wniósł skazany A.P.. W swoim środku odwoławczym wnioskodawca wskazał, że nie popełnił przypisanego mu przestępstwa, a ponadto że w jego przypadku zaszły okoliczności z art. 31 § 1 k.k., a mimo to nie wyznaczono mu obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Słusznie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że skazany we wniosku nie wskazał żadnych okoliczności, które w świetle art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. oraz art. 540b k.p.k. uzasadniałyby przeprowadzenie postępowania wznowieniowego. Przedstawiona natomiast w zażaleniu argumentacja sprowadza się wyłącznie do kwestionowania trafności ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd pierwszej instancji w zakresie sprawstwa skazanego i jego poczytalności. W tym zakresie przypomnieć jedynie wypada, że A.P. został w sprawie poddany obserwacji sądowo-psychiatrycznej, po przeprowadzeniu której biegli psychiatry stwierdzili, że wobec zarzucanych mu czynów miał on zdolność rozpoznania ich znaczenia i kierowania swoim postępowaniem. Mija się jednocześnie z prawdą skazany, twierdząc że Sąd Okręgowy w T. nie przydzielił mu obrońcy z urzędu, skoro w toku całego postępowania korzystał z pomocy obrońcy z urzędu.

Podkreślić również trzeba, że art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje, iż sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie nawet bez potrzeby wzywania do usunięcia jego braków formalnych w postaci sporządzenia i podpisania go przez uprawniony podmiot, jeżeli już z samej treści tego wniosku wynika, iż jest on w oczywisty sposób bezzasadny. Rozwiązanie to, zapewniające wstępną kontrolę wniosku o wznowienie postępowania, wprowadzono po to, aby wyeliminować konieczność przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym i tak nie może doprowadzić do wznowienia postępowania. W konsekwencji wskazywanie przez skarżącego na konieczność ustanowienia mu obrońcy nie znajduje uzasadnienia w przepisach karnoprocesowych.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie